

ΕΝΤΟΜΩΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.

ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΝ είναι, ὅτι τὰ περισσότερα ἔντομα πάσχουν τριπλῆν μεταμόρφωσιν εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπάρξεώς των. Ὅσοι ἔθρευαν ποτὲ μεταξοποιούς κάμπας, ἢ παρετήρησαν τῆς κοινῆς κάμπης τὰς μεταβολάς, θέλουν εὐκόλα καταλάβειν τί ἔδω αἰνιττοῦμεθα.

Δὲν εἶναι ἴσως κἀνεῖς, ὅστις νὰ μὴν ἴδεν ἐπάνω εἰς λαχανόφυλλα μικροὺς τινὰς σωρούς αὐγῶν· ἀπὸ ἕκαστον τῶν αὐγῶν τέτων ἐκβαίνει, εἰς τὸν δέοντα καιρὸν, μικρὰ τις κάμπη. Βλέπεται δὲ συρομένη, ὡς σκόληξ, ἐπὶ δεκαεξ κοντῶν ποδαρίων, ἀδηφάγως κατατρώγουσα φύλλα μὲ τὰς δύο σιαγόνας τῆς, καὶ βλέπουσα διὰ μέσου δώδεκα ὀφθαλμῶν, οἵτινες εἶναι τόσοι λεπτομερῶς μικροί, ὥστε μόλις νὰ διακρίνονται χωρὶς τοῦ μικροσκοπίου τὴν βοήθειαν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὑπάρχει τὸ ζωῦφιον πρῶτον.

Μετὰ βραχὺ καιροῦ διάστημα, ἀφοῦ ἀλλάξη τὸ δέρμα τῆς ἢ κάμπη ἱκανὰς φορὰς, ἔ αὐξηθῆ, τέλος, εἰς τὸ πλήρες αὐτῆς μέγεθος, σύρεται εἰς τόπον παρὰμερον, ἢ ἐμβαίνουσα εἰς τρύπαν τινὰ ἐπὶ κἀνεὸς τοίχου, ἢ χωνομένη ὑπὸ τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ κάποτε μόνον προσκολλημένη διὰ μεταξωτῆς κλωστῆς εἰς τὸ ὑποκάτω φύλλου τινός. Αὐτοῦ μεταβάλλεται εἰς τὴν συνήθως καλυμένην χρυσαλλίδα, ἣτις, τὸ φαινόμενον, εἶναι ζῶον περικλεισμένον εἰς θήκην ὠοειδῆ, φαιδροῦ ὑποπρασίνου χρώματος, ποικιλλένου μὲ στίγματα λαμπροῦ μέλανος. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, τὸ ζωῦφιον εἶναι χωρὶς στόμα ἢ ὀφθαλμοὺς, χωρὶς πόδας ἢ πτέρυγας. Δὲν λαμβάνει τροφήν, ἀλλὰ κίτεται εἰς ναρκώδη καὶ ὑπνώδη κατάστασιν, μὴ δεῖχον κἀνὲν ἄλλο σύμπτωμα ζωῆς, παρὰ ἐλαφρὰν τινὰ κίνησιν ὅταν ἐγγίξεται. Εἰς τὴν θανάτου ὁμοίαν ταύτην νάρκωσιν ὑπάρχει τὸ ζωῦφιον διαφόρως μῆνας.

Μετὰ τοῦτο, διασπᾶ, τέλος, τὴν θήκην αὐτῆ, καὶ ἀποφεύγον, τρόπον τινὰ, τὴν φυλακὴν, ἐκβαίνει ψυχάριον, ἢ πεταλοῦδα. Τὸ βλέπεις τώρα μὲ ὠραίας πτέρυγας, ταχέως καὶ μακρὰν περιπετώμενον. Ἀπὸ τοὺς δεκαεξ πόδας τῆς κάμπης δέκα ἔγιναν ἄφαντοι, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἔξ εἶναι, κατὰ τὰ πλείοτερα, διόλου ἀνόμοιοι ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἔλαβαν τὸν τόπον. Αἰ σιαγόνες του ἐχάθησαν· ἀντ' αὐτῶν δὲ παρατηροῦμεν προβοσκίδα, ἀρμοδιαν μόνον νὰ πιπλίζῃ γλυκεὰ ὑγρὰ. Τῆς κεφαλῆς του τὸ σχῆμα εἶναι διόλου μεταβαλλένον· δύο μακρὰ κερὰτια ὑψόνονται εἰς τὸ ἄνω μέρος, καὶ ἀντὶ δώδεκα σχεδὸν ἀοράτων ὀφθαλμῶν, βλέπεις δύο μεγαλωτάτους ὀφθαλμοὺς, συγκεκλιμένους ἀπὸ τοῦλάχιστον 20,000 μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστον

ὑπολαμβάνεται νὰ χρησιμεύῃ ὡς χωριστὸν καὶ ἐντελὲς ὄμμα.

Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας καταστάσεις τοῦ ἰδίου ποιήματος, θεωροῦμεν βέβαια τρία χωριστὰ ζῶα, τόσοι διάφορα ἀλλήλων, ἢ σχεδὸν τόσοι, ὅσον τὸ τοῦ ἀέρος πετεινὸν ἀπὸ τὸν ὄφιν καὶ τὸ ὀστρακόδερον· καὶ ὁμως ὅλα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ζῶον ποιήμα· ὅλα ἐνωμένα διὰ μιᾶς ἔ τῆς αὐτῆς ζωτικῆς ἀρχῆς. Αὕτη μόνη φαίνεται νὰ ἐξακολουθῆ σταθερὰ διὰ τῆς τριπλῆς ταύτης μεταβολῆς. Ἡ μὲν σωματικὴ οὐσία πάσχει μεταμορφώσεις τὰς πλέον ἐκπληκτικὰς· ἀλλὰ τὸ αἰσθητικὸν μέρος μένει αὐξάνον ἔ ἀναλλοίωτον διὰ πασῶν. Τὸ ἴδιον ζῶον ἔρπει εἰς τὸ σχῆμα τῆς κάμπης, ἀναπαύεται ἢ κοιμάται εἰς τὸ τῆς ναρκωμένης χρυσαλλίδος, ἔ ἐξέρχεται μετέπειτα εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τοῦ ψυχαρίου. Τί θαῦμα καταπληκτικὸν ἢ μεταμορφώσις αὕτη! Πῶς ἠθέλαμεν καταπλακωθῆν ἀπὸ ἔκστασιν, ἐὰν πρῶτην φορὰν τώρα εἰδοποιούμεθα περὶ αὐτῆς, ἀντὶ νὰ μᾶς ἦναι πασίγνωστος παιδιόθεν!

Μεγίστης παρατηρήσεως ἄξιον εἶναι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἑθνικοί, ἀν καὶ δὲν εἶχαν τὰς ἐνδόξους τοῦ Εὐαγγελίου ἀκτίνας νὰ ὀδηγῶσι τὰς περὶ τούτου θεωρίας των, ἐστοχάζοντο, μ' ὄλον τοῦτο, τὰς μεταβολὰς ταύτας τῶν ἐντόμων ὡς προλεγοῦσας τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ ἠλπίζαν νὰ δοκιμάσωσιν. Εἰς ἐπιταφίους τινὰς ἀνασκαφείσας πλάκας τῶν Ἑλλήνων, εὐρίσκειται γλυμμένη ἢ εἰκὼν τοῦ ψυχαρίου ὑπεράνω τοῦ ὀνόματος ἢ τῆς ἐπιγραφῆς τὴν ὁποίαν φέρουν. Τὴν εἰκόνα ταύτην ἔβαλλαν ἐκεῖ ὡς ἀρμοδιαν παράστασιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὡς ὑποδήλωσιν ὅτι ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ἐκβῆ πάλιν ὑπὸ νέαν μορφήν, καὶ εἰς νέαν χώραν ὑπαρξέως. Καὶ αὐτὸ, ἐπ' ἀληθείας, ψιλὸν τοῦ ζωῦφιου τὸνομα, (ψυχὴ Ἑλληνιστί, ὄφιν τὸ σημερινὸν ψυχάριον, καὶ ψυχαροῦδα), ἀποδείχνει ἀρεκτὰ τὰς περὶ τοῦ προκειμένου ἰδέας τῶν Ἑλλήνων· ἔ πιθανολογεῖ τὴν γνώμην τῶν ὅσοι θέλουν, ὅτι ἕνας τῶν μεγάλων σκοπῶν τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὴν πλάσιν τοῦ βασιλείου τῶν ἐντόμων ἦτο, νὰ διεγείρῃ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν εἰς τὸ νὰ περιμένη ἀναζωογόνησιν μετὰ ταῦτα, καὶ ἀνάστασιν ἐκ τοῦ τάφου.

Ο ΛΟΓΙΟΣ τοῦ βαρβαρωθέντος ἔθνους δὲν ὁμοιάζει τὸν λόγιον τοῦ σοφοῦ ἔθνους. Τοῦτον δύνασαι νὰ παραβάλῃς μὲ λαμπρὸν φανὸν, περικυκλωμένον πανταχόθεν ἀπὸ μικρὰ ἄλλα φῶτα ἀναρίθμητα· ἐκείνον, μὲ λυχνάριον ἀσθενές, πιεζόμενον ὀλόγυρα ἀπὸ πυκνοτάτην ομίχλην.—ΚΟΡΑΗΣ.